



Arrest

nr. 65 013 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 september 2009 het Rijk binnen en diende op 8 september 2009 een eerste asielaanvraag in. Op 8 december 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die toekomt aan de Poolse autoriteiten. Op 7 juni 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn, afkomstig van Nasyr Kort, in de buurt van Nazran. U bent sedert 29 november 2000 wettig gehuwd met (M.P.) (O.V. 6.484.967). In 1995 startte u een eigen zaak als automecanicien. Uw garage grensde aan uw woning. U bouwde een

aanzienlijk klantenbestand uit. Zo repareerde u vaak dienstwagens van politiemensen, maar daarnaast onderhield u ook hun privé-voertuigen. U werd door wahabieten, van wie er een zestal vlakbij u in de buurt woonden, wel eens aangesproken op uw werk voor zoveel politiemensen. Op 14 mei 2008 werd u een eerste keer gearresteerd: in uw woning vond er 's nachts een inval plaats, waarbij u door gewapende, in camouflage-uniformen gehulde mannen werd meegenomen. U werd vastgehouden in een gebouw van de FSB in Magas. U werd er aangesproken op uw werk voor politiemensen, maar tegelijkertijd wilde men meer informatie van u verkrijgen over wahabieten. De nacht volgend op uw arrestatie, werd u opnieuw vrijgelaten. Op een door u niet nader gespecificeerd moment in 2009 werd uw wagen, bij wijze van intimidatiepoging, beschoten en vrij zwaar beschadigd. Eveneens in 2009 - u vermoedt dat het in juni was - werd uw hond thuis doodgeschoten. U was op dat ogenblik bij een zus van uw moeder. Omstreeks 14 juni 2009 werd u een tweede keer meegenomen. Opnieuw was er 's nachts een inval door FSB-agenten. U werd 3 dagen vastgehouden en dan vrijgelaten. U weet niet of er voor uw vrijlating losgeld werd betaald. Net zoals na uw eerste arrestatie, werd u niet zo ver van uw woning afgezet. Met de hulp van een buurman kwam u thuis aan, waar u de nacht doorbracht. U verklaart voorts dat uw oudste dochter en uw zoon, toen zij onderweg naar school waren, een keer bedreigd werden met de dood van hun vader. U kunt zich niet herinneren wanneer dit incident plaats vond. U maakt verder melding van een eenmalige ontmoeting met wahabieten in Nazran in 2009. Tot 5 augustus 2009 bleef u, op regelmatige basis, in uw garage werken. Niettemin startte u, met behulp van uw broer, met de voorbereiding van uw vlucht uit de Russische Federatie. Op 24 augustus 2009 vertrok u, samen met uw gezin, vanuit Ingoesjetië naar Moskou. Van daaruit reisde u verder door naar Polen, waar u bij de grens werd tegengehouden. In Polen werd een asielpprocedure gestart, maar u en uw gezin hebben de uitkomst van de asielpprocedure niet afgewacht. U reisde verder door naar België, waar u aankwam op 5 september 2009. Op 8 september 2009 vroeg u, samen met uw echtgenote, voor de eerste keer asiel aan in België. Op 8 december 2009 kreeg u een bijlage 26 quater, een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U verliet België niet en u maakt geen melding van een terugkeer naar uw herkomstland. Op 7 juni 2010 vroeg u voor de tweede keer asiel aan, evenals uw echtgenote (M.P.) (O.V. 6.484.967).

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen door uw werkzaamheden als automechanicien; u repareerde regelmatig dienst- en privé wagens van politiemensen, wat u verdacht maakte bij wahabieten bij u in de buurt; zij spraken u aan op uw werk voor de politie. Uw contacten wekten eveneens achterdocht bij de FSB. U werd 2 keer gearresteerd en u en uw gezinsleden werden bedreigd. Welnu, er moet vooreerst opgemerkt worden dat uw verklaringen op essentiële punten tegenstrijdig en onlogisch zijn en daarnaast haalt u geen overtuigende elementen aan opdat in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Er werden belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote (M.P.) (O.V. 6.484.967).

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.7 & 14) dat u twee keer **tegen de ochtend** werd meegenomen toen u aan het slapen was. Uw echtgenote verklaart (CGVS, gehoorverslag (M.P.), p.5) dat u bij één van beide arrestaties **'s avonds** werd meegenomen en dat jullie bij één van beide arrestaties nog niet

sliepen. Welnu, aangezien u en uw echtgenote verklaart dat u 2 keer werd meegenomen vanuit uw woonst en jullie geen melding maken van andere arrestaties bij u thuis, moet geconcludeerd worden dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote tegenstrijdig zijn op een belangrijk punt van uw asielrelaas. Uw echtgenote werd geconfronteerd met voornoemde tegenstrijdigheid (CGVS, gehoorverslag (M.P.), p.5), maar haar uitleg, als zouden bij één arrestatie alleen de kinderen slapend geweest zijn, is niet afdoende. Van u en uw echtgenote mocht verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen zouden afleggen over het moment van de dag waarop u gearresteerd werd, aangezien een dergelijk element raakt aan de kern van uw asielrelaas.

Een tweede tegenstrijdigheid in uw verklaringen en deze van uw echtgenote, werd vastgesteld met betrekking tot een schietincident, waarvan u verklaart het slachtoffer geweest te zijn en dat bedoeld was om u te intimideren. Zo verklaarde u (CGVS, p.12-13) dat uw wagen werd beschoten en daarbij **achteraan zwaar beschadigd raakte**, in casu door 10 à 15 kogelinslagen, en dat er elders geen schade was aan de wagen. Uw echtgenote verklaarde (CGVS, (M.P.), p.6) daarentegen dat uw wagen **niet zo erg** beschadigd was, maar vooral dat er slechts **opzij en vooraan** zichtbare sporen waren. Uw echtgenote werd bovendien expliciet gevraagd of de wagen achteraan sporen droeg van het incident, waarop zij negatief antwoordde (CGVS, (M.P.), p.6). Welnu, van dit ingrijpende incident, dat, blijkens uw verklaringen, bedoeld was om u te intimideren en waarvan u én uw echtgenote de schade hebt gezien, mocht verwacht worden dat jullie de schade op dezelfde plaats op de wagen zouden situeren. Dat jullie hieromtrent tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Een andere tegenstrijdigheid in uw verklaringen en deze van uw echtgenote werd vastgesteld met betrekking tot het aantal keren dat uw vrouw en kinderen werden bedreigd. Op de vraag hoe vaak uw vrouw en kinderen omwille van u bedreigd zijn, verklaarde u zélf (CGVS, p.16) dat het volgens u **één keer** gebeurd is, terwijl uw echtgenote, van haar kant, melding maakt van **2 of 3** bedreigingen ten aanzien van de kinderen (CGVS, (M.P.), p.6). Uw echtgenote werd daarop gevraagd of u, volgens haar, op de hoogte was van het aantal bedreigingen tegenover de kinderen, waarop zij bevestigend antwoordde (Ja, volgens mij wel). Uw echtgenote werd vervolgens geconfronteerd met uw verklaringen en haar werd de vraag gesteld of zij een afdoende uitleg had voor dergelijk verschil qua aantal bedreigingen, waarop zij verklaarde dat dit niet het geval was (CGVS, (M.P.), p.6). Uw geloofwaardigheid, die op basis van eerdere tegenstrijdigheden reeds aanzienlijk werd ondergraven, wordt hierdoor verder ondermijnd; van feiten waarvan kinderen van gehuwden het slachtoffer zouden zijn, mag immers verwacht worden dat beide ouders gelijklopende verklaringen zouden afleggen, gezien de impact op de kinderen en het gehele gezin.

Er werd verder een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote met betrekking tot een door u verkregen reispas. Uzelf verklaarde (CGVS, p.5) dat u voor het laatst een reispas afhaalde in 2003, 2004 of 2005. Verder verklaarde u dat uw echtgenote de foto's van jullie kinderen in jullie paspoorten liet plakken bij de paspoortdienst in Nazran en dat u bij die gelegenheid zelf **geen nieuwe reispas** afhaalde. Uw echtgenote echter verklaarde (CGVS, (M.P.), p.5) dat u in mei-juni 2009 **wél nog een nieuwe reispas** aanvroeg én verkreeg, bij de eerder genoemde paspoortdienst van Nazran. De verklaring van uw echtgenote voor de vastgestelde tegenstrijdigheid (misschien was mijn man er niet mee bezig), is niet afdoende te noemen. Welnu, niet alleen zijn uw verklaringen en deze van uw echtgenote inzake een door u verkregen internationaal paspoort tegenstrijdig, hetgeen verder uw geloofwaardigheid ondermijnt, maar deze vaststelling is ook belangrijk in het licht van uw verklaarde problemen. Uit uw verklaringen moet immers blijken dat u vanaf mei 2008 ernstige problemen kreeg met de federale veiligheidsdienst FSB. Indien u zich in 2009 voor de uitgifte van een reispas daadwerkelijk tot de autoriteiten in Nazran hebt gewend voor het verkrijgen van een internationaal paspoort, dan doet dit in aanzienlijke mate afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees jegens de autoriteiten in het algemeen en de FSB in het bijzonder. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat de afgifte van internationale paspoorten in de Russische Federatie beoordeeld en geregistreerd wordt door de FSB. Aldus zijn uw verklaringen en deze van uw echtgenote inzake het door u verkregen internationaal paspoort niet alleen tegenstrijdig, ze doen daarnaast ook afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees. Er kan bovendien moeilijk worden ingezien waarom de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij viseren. Hier dient tevens nog opgemerkt te worden dat u van uw intern paspoort enkel een kopie van de eerste pagina voorlegt, waardoor het vermoeden ontstaat dat u informatie over een door u verkregen reispas wil achterhouden voor de Belgische asielinstanties.

Er werden eveneens tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde CGVS-vragenlijst en uw verklaringen tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, p.2) dat u na uw vrijlating, volgend op uw tweede arrestatie, **niet meer thuis overnachtte**. Tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal echter verklaarde u (CGVS, p.15) dat u na uw tweede vrijlating door een buurman naar huis werd geholpen en daar vervolgens **wel overnachtte**. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS, p.15), maar uw uitleg, als zou het niet belangrijk zijn waar u wanneer sliep, is niet afdoende. Een vrijlating na een drie dagen durende detentie mag immers als een ingrijpende gebeurtenis beschouwd worden, waarvan men mag verwachten dat u zich herinnert waar u uw eerste nacht in vrijheid heeft doorgebracht. Welnu, uw opeenvolgende verklaringen zijn dermate tegenstrijdig, dat uw geloofwaardigheid op ernstige wijze én verregaand ondergraven wordt.

Verder werd nog een tegenstrijdigheid in uw verklaringen vastgesteld met betrekking tot de chronologie van een ontmoeting die u had met wahabieten in Nazran. Immers, in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde CGVS-vragenlijst (p.2) verklaarde u: "Na mijn vrijlating, in 2008, werd op een dag mijn auto beschoten. Niemand heeft me geraakt, het was duidelijk dat men de bedoeling had om mij enkel schrik aan te jagen. **Enkele dagen later** kwam ik in Nazran toevallig de wahabieten tegen. [... ...]". Uit deze verklaringen blijkt dat u de ontmoeting met wahabieten in Nazran **in 2008** situeert. Echter, tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal verklaart u (CGVS, p.13-14) dat u eenmalig een ontmoeting met wahabieten had in Nazran en dit in juni of juli **2009**. U werd geconfronteerd met de vastgestelde inconsistentie, waarop u enkel uw uitspraken bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent. Er werd u gewezen op het feit dat de ingevulde CGVS-vragenlijst u werd voorgelezen en dat u ze ondertekende; u erkent dat u de CGVS-vragenlijst ondertekend hebt, maar niettemin houdt u vol dat u andere verklaringen aflegde dan wat blijkt uit de genoemde vragenlijst. Dergelijke inconsistentie qua chronologie van verklaarde vervolgingsfeiten doet verder afbreuk aan uw reeds ernstig gehavende geloofwaardigheid.

Na een grondige analyse van uw administratief dossier werd in hetzelfde verband nog een ongerijmdheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Uit het hierboven aangehaalde citaat uit de CGVS-vragenlijst blijkt immers dat u de beschieting van uw wagen **in 2008** situeerde, maar tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal verklaart u (CGVS, p.12) dat het **in 2009** gebeurde. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw verklaarde vervolgingsfeiten.

Er moet ook worden opgemerkt dat u onaannemelijk vaag of onwetend bent over elementen met betrekking tot meerdere verklaarde incidenten en de momenten waarop ze plaats vonden. U verklaart (CGVS, p.6) dat uw hond thuis werd doodgeschoten op het ogenblik dat u bij de zus van uw moeder verbleef. Op de vraag wanneer dat gebeurde antwoordt u aanvankelijk zich dat niet te kunnen herinneren om vervolgens te verklaren dat u vermoedt dat het in juni 2009 was. U verklaart (CGVS, p.10 en 15) niet te weten of er voor uw vrijlating losgeld werd betaald. Uit uw verklaringen blijkt dat er wahabieten dichtbij u in de buurt woonden (CGVS, p.10). U verklaart dat het er 5 of 6 waren. Van 3 van hen kende u de familienamen, maar hoewel ze dichtbij u woonden, kent u van geen van de 3 de voornamen (CGVS, p.10). U kunt het moment waarop uw auto werd beschoten niet preciseren (CGVS, p.12); in dit verband kan tevens verwezen worden naar een hiervoor gedane vaststelling. U verklaart dat u weet hebt van één bedreiging tegenover uw kinderen, maar u kunt zich niet herinneren wanneer dat gebeurde (CGVS, p.16). Welnu, uw onwetendheid over meerdere elementen die betrekking hebben op uw asielrelaas, is dermate groot dat uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.

Er moet bovendien worden opgemerkt worden dat uw gedrag niet in overeenstemming kan gebracht worden met uw verklaarde vrees voor vervolging door de autoriteiten. Na uw tweede arrestatie, en de daarop volgende vrijlating, overnachtte u afwisselend bij verschillende familieleden, maar u keerde overdag telkens terug naar huis om te werken in uw garage en dingen te regelen (CGVS, p.16). Welnu, indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging jegens de autoriteiten in uw herkomstland koesterde, dan mocht van u verwacht worden dat u grotere inspanningen deed om niet traceerbaar te zijn voor diezelfde autoriteiten, hetgeen niet blijkt uit uw verklaringen. Uw bewering dat er overdag geen gevaar was omdat de FSB meestal 's nachts hun operaties uitvoeren, is niet geloofwaardig. Uw gedrag doet daarmee afbreuk aan de ernst van uw verklaarde vrees.

U brengt, tenslotte, geen begin van bewijs aan van uw verklaarde problemen. Nochtans verklaart u (CGVS, p.5) één keer een week lang gehospitaliseerd te zijn geweest in Nazran en daarvan kreeg u een medisch getuigschrift, maar op de vraag of u het nog kunt voorleggen, verklaart u (CGVS, p.5) dat u het in Ingoesjetië hebt achtergelaten. U legt hiermee geen begin van bewijs voor waardoor de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend is aangetast.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het

administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van alle voorgaande elementen kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt kopieën voor van de eerste pagina van uw intern paspoort en van de eerste pagina en pagina 4 en 5 van het intern paspoort van uw echtgenote; deze documenten bevatten identiteitsgegevens over uzelf en uw echtgenote, die hier niet betwist worden. U legt tevens uw huwelijksakte voor, dewelke de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, hetgeen evenmin betwist wordt. U legt geen andere documenten neer die de gedane vaststellingen in positieve zin vermogen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker stelt dat, doordat de Franstalige en Nederlandstalige kamers verschillende percentages per soort uitspraak voorleggen, de eenheid van rechtspraak niet verzekerd is. Verzoeker vraagt dan ook, onder verwijzing naar het recht op een effectief rechtsmiddel zoals vervat in artikel 13 EVRM, dat de zaak door de algemene vergadering behandeld wordt.

Verzoekers louter statistische verwijzingen naar de werking van de Raad kan bezwaarlijk zijn voorstelling ondersteunen dat *“hij niet kan rekenen op een effectief rechtsmiddel”*. Daargelaten dat verzoeker gebrekkige, minstens onzorgvuldige en onvolledige premissen aanvoert, waaruit bezwaarlijk deugdelijke conclusies kunnen getrokken worden, toont verzoeker niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikel 48/3 en 48/4 niet voldoet aan de vereisten van artikel 13 EVRM.

De Raad is van mening dat het beroep dat verzoeker tegen de bestreden beslissing heeft ingediend, aan alle waarborgen voldoet waarin het hierboven genoemd artikel voorziet. Het beroep, ingesteld op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet, heeft een devolutieve werking: het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan de beslissingen van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief de commissaris-generaal tot de bestreden beslissing is gekomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Wanneer de Raad de bestreden beslissing vernietigt, dient de commissaris-generaal zich opnieuw over de aanvraag uit te spreken. De nieuwe beslissing van de commissaris-generaal kan opnieuw voor de Raad worden bestreden. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende

werking en kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State. Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperken. De Raad beschikt niet over een eigen onderzoeksbevoegdheid, maar er is in verschillende mogelijkheden voorzien om hem toe te laten bij het onderzoek van het beroep nieuwe gegevens in aanmerking te nemen overeenkomstig de artikelen 39/69 en 39/76, §2 van de vreemdelingenwet. Op grond van deze elementen heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, B.15.2, B.15.3, B.29.1).

2.2. Voorts kan verzoekende partij in een procedure voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Gelet op 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de schending van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn; de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting; de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. Verzoeker stelt ten slotte dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie, dat hij invult door te verwijzen naar de jurisprudentie inzake artikel 6 EVRM.

3.2. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het

verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

Anderzijds ziet de Raad de relevantie niet van de diverse verwijzingen in het verzoekschrift naar de terugkeer “naar Tsjetsjenië” nu verzoeker van Ingoesjetië afkomstig is (verzoekschrift p. 5, p. 8 en p. 12). Tevens kan worden vastgesteld dat het verzoekschrift onzorgvuldig is opgesteld nu wordt gevraagd om verzoekende partij in “de moedertaal, het Tsjetsjeens” te horen (verzoekschrift p. 1 en 13) terwijl verzoeker het Russisch als taal heeft opgegeven bij zijn asielaanvraag.

3.5. De schending van artikelen 2 en 3 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (cfr. RvS, 193.552 van 26 mei 2009). Waar de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.6. Inzake het tweede middel, is verzoeker van mening dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voldoet aan de vereisten van volle rechtsmacht en dat verzoeker “*zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen*”. Op dit punt stelt verzoeker dat er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid doordat zij enkel mondeling kan repliceren en geen repliekmemoirie kan indienen. Verzoeker vermeldt de artikelen 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en 47 Handvest van de Grondrechten en stelt vervolgens dat hij artikel 47 invult door te verwijzen naar de jurisprudentie inzake artikel 6 EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel in de eerste plaats theoretisch verwijst naar hogergenoemd artikel van het EVRM en tevens onder toelichting verwijst naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij verzoeker faalt aan te geven op welke wijze deze arresten voor zijn concrete zaak dienend zouden zijn.

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (punt 2.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie “*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen*

rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen” wordt verworpen.

Verder is de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

De Raad beklemt toont dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS, 7 juli 2006, nr. 161.169). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens besliste dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is in het asielrecht (EHRM, Maaouia / Frankrijk, 5 oktober 2000; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Verder wijst de Raad er ook op dat verzoeker de partij is die het geding inleidt en als dusdanig in zijn verzoekschrift alle argumenten kan aanvoeren die hij nuttig acht voor zijn beroep. De commissaris-generaal heeft als verwerende partij vervolgens de mogelijkheid om op deze argumenten te antwoorden. Daarna kunnen beide partijen op de zitting nog mondeling hun opmerkingen voordragen en kan verzoeker dus ook nog antwoorden op de verwerende nota. Het feit dat verzoeker niet schriftelijk op het antwoord van de verweerder kan reageren, doet geen afbreuk aan de rechten van verdediging of aan de gelijkwaardigheid van de partijen en betekent evenmin dat verzoeker zich niet dienstig kan verweren tegen de nota van de commissaris-generaal. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de ontstentenis van de mogelijkheid om een repliekmemoirie in te dienen, voor de vreemdeling geen onevenredige gevolgen heeft, gelet op de waarborgen waarin de vreemdelingenwet voorziet (GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, B.6.-B.9.).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tegen de bestreden beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft gehad of dat het beroep bij de Raad niet voldoet aan de waarborgen van artikel 47 van het Handvest en van artikel 6 EVRM.

Waar verzoeker vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn daar er geen antwoordbesluiten van de lidstaat voorliggen, doch wel een nota met opmerkingen van de CGVS. Gezien daarenboven het voorgaande, is het verzoek tot het stellen van deze prejudiciële vraag niet dienstig.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoeker is moslim en stelt problemen te hebben met enerzijds bepaalde wahabieten, die hem verwijten geen goede moslim te zijn omdat hij ook auto's herstelt voor de lokale politie en anderzijds de FSB, die hem wilden inlijven als informant.

4.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken

van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad stelt vast dat er geen begin van bewijs voorligt van de door verzoekers verklaarde problemen terwijl van een succesvol zakenman minstens objectieve gegevens kunnen verwacht worden, te meer nu zijn asielrelaas gelinkt is aan zijn commerciële activiteiten.

4.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoekers mening, dat voldaan is aan deze bewijslast, louter en alleen omdat verzoeker een omstandig relaas heeft gegeven aan de commissaris-generaal omtrent het gebeurde (verzoekschrift p.7), kan aldus niet aanvaard worden. Daarbij constateert het CGVS terecht dat er belangrijke tegenstrijdigheden tussen enerzijds het relaas van verzoeker en zijn echtgenote en anderzijds tussen verzoekers verklaringen in de vragenlijst en tijdens het CGVS-verhoor. Voorts is verzoeker onaannemelijk vaag of onwetend over verschillende elementen in het asielrelaas.

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake het schietincident en de arrestaties te verzoenen door te stellen dat *"mijn auto werd beschoten langs de linkerkant, achterportier. Mijn vrouw zei dat de auto langs de zijkant werd beschoten (onleesbaar). Ze keek niet naar de wagen (onleesbaar), slechts deze kant op omdat ze bang was om ernaar te kijken (sic)."* Echter kan dit niet toelichten waarom hij op het CGVS stelt dat zijn auto, terwijl hij reed, één keer, ergens in 2009, beschoten werd waarbij *"ongeveer 10 of 15 kogels beschadigden de auto achteraan"* zonder dat de auto elders geraakt was (gehoorverslag CGVS p. 12-13) en zijn echtgenote evenwel stelde dat de auto niet zo erg beschadigd was, dat er kogelgaten waren aan de voorkant en zijkant van de wagen, maar niet aan de achterkant. Verzoeker verklaarde daarenboven in de vragenlijst dat deze gebeurtenis in 2008 plaatsvond (vragenlijst p. 2) en niet in 2009 zoals hij op het CGVS stelt. De tegenstrijdigheden zijn aldus gehandhaafd. Verzoeker is omtrent eenvoudige zaken incoherent.

Voorts verklaarde verzoeker twee maal te zijn meegenomen door de FSB, een eerste maal op 14 mei 2008, *"'s Morgens. Het uur kan ik me niet herinneren. Misschien om vijf uur. Misschien om zes uur (...) Iedereen sliep nog"* (gehoorverslag CGVS p. 7) en een tweede maal op 14 juni 2009 *"'s nachts, tegen de ochtend"* (gehoorverslag CGVS p. 14). Verzoekers echtgenote verklaart echter dat ze één keer 's nachts en één keer 's avonds werden meegenomen, toen de kinderen wel al sliepen, maar zij en haar echtgenoot nog niet (gehoorverslag CGVS Polonkoyeva p. 5). Verzoeker wenst deze tegenstrijdigheid als volgt te verklaren: *"Bij het binnenvallen in ons huis 's nachts sliep iedereen, ook onze kinderen. Ze vielen ons huis met veel lawaai binnen en daarom zei mijn vrouw dat we niet sliepen. Een normale mens zou nooit kunnen slapen als het zo lawaaiig zou zijn."*

De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het a posteriori bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker post factum nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Voorts kan het louter herhalen van een vrees voor vervolging niet volstaan om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Het vermelden dat verzoeker uit persoonlijke ervaring spreekt en ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, zonder dit ook maar enigszins te documenteren of onderbouwen, volstaat dus niet om te concluderen tot een gegronde vrees voor vervolging. De Raad stelt in dit verband ook vast dat verzoeker toegeeft dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat hij gezocht wordt (gehoorverslag CGVS p. 17-18). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

Verder wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

4.4. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Daarenboven brengt elk gehoorgesprek stress en emoties met zich mee, maar de interviewer houdt hiermee rekening. De Raad merkt tevens op dat verzoeker, noch zijn advocaat, tijdens de verhoren gewezen hebben op geheugenproblemen, die tot gevolg zouden hebben gehad dat verzoeker niet in staat was om de vragen over de onderwerpen die hij zelf aanbracht naar behoren te kunnen beantwoorden. Het neergelegde medisch attest is daarenboven in algemene bewoordingen opgesteld en bijzonder summier zodat hieruit geen verband kan blijken met de asielmotieven. Uit de CGVS-verhoren kunnen evenmin moeilijkheden blijken. Integendeel, verzoekers verklaringen zijn bij elke verklaring logisch en tevens blijkt hij de vragen goed te begrijpen en navenant te beantwoorden. Enkel bij vergelijking van de verhoren worden ongerijmdheden vastgesteld.

Verzoeker werd daarbij uitdrukkelijk gevraagd of hij problemen had en hij verwees enkel naar problemen aan zijn benen. Ook toen erop gewezen werd dat de chronologie van de feiten niet klopte (zie CGVS-verhoor p.14) beperkte verzoeker zich tot het ontkennen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tot de beschuldiging van de tolk. Verzoeker heeft geen melding gemaakt van psychologische problemen, noch van geheugenstoornissen laat staan van PTSD en dit terwijl PTSD een zwaar ziektebeeld meebrengt en een langdurige verzorging vereist. De Raad merkt overigens op dat verzoeker geen continue verzorging aantoont, maar enkel twee visites bij een psychiater waarbij medicijnen werden voorgeschreven. Het medisch attest dateert overigens van januari 2011.

Hoe dan ook, de eventuele psychologische problemen van verzoeker kunnen de tegenstrijdigheden en vaagheden niet toelichten. Enkel kan vastgesteld worden dat verzoeker voor zijn komst naar België een regelmatig leven leidde en met succes een handelszaak heeft uitgebaat. Hij had *"constant klanten (...) omdat ik goed werk leverde"* en hij *"kon van alles: motor herstellen, lassen, etc"* en verder heeft verzoeker zijn reis naar Europa goed en nauwkeurig voorbereid en verkoos hij Polen te verlaten vooraleer de uitkomst van zijn asielaanvraag af te wachten. Aangezien de asielmotieven van verzoekende partij niet geloofwaardig zijn, noch enige objectieve gegevens worden neergelegd, wordt dan ook niet aangetoond dat hun vertrek uit Ingoesjetië ingegeven is door andere dan persoonlijke en of economische motieven. In zoverre verzoeker thans naar traumatische gebeurtenissen verwijst, dan hebben deze volgens zijn verklaringen niet plaatsgrepen voor zijn vertrek uit Ingoesjetië. Het medische attest kan dan ook zijn verklaringen en asielmotieven niet in een ander daglicht stellen.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voegt toe *"ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan"*, *"Etnisch Ingouschen die hun land verlieten lopen wel een zeer groot risico op een onmenselijke behandeling"*, *"dit blijkt duidelijk uit het dossier en zelfs de informatie van Cedoca"* en *"dat als de mensenrechtenorganisatie terugtrekken het duidelijk is dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is"*. Deze stellingen worden echter nergens uitgewerkt of onderbouwd, het zijn dan ook louter boue beweringen die niet dienstig zijn en derhalve niet kunnen weerhouden worden. Daarnaast citeert verzoeker enkele

“passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”.

Het louter citeren van (rechts)theoretische en rechtsfilosofische beschouwingen, zonder het concreet verband aan te tonen met verzoekers situatie of land van herkomst, doet niet ter zake en is derhalve niet relevant. Daargelaten dat, gezien verzoekers aanhoudende verwijzingen naar Tsjetsjenië, het onduidelijk is of verzoeker het correcte land van herkomst voor ogen heeft, dient te worden vastgesteld dat geen nuttige informatie wordt aangereikt die de bevindingen van de CGVS kan weerleggen. Daarbij berust verzoekers bewering dat ook het CGVS stelt dat er sprake is van willekeur, op een foutieve of onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing die expliciet stelt: *“de schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht (eigen onderlijning) karakter. (...) Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet (eigen onderlijning) van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld”* en ten slotte *“De commissaris-generaal (...) is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet (eigen onderlijning) ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.”* Verzoeker toont dan ook niet aan dat de situatie in Ingoesjetië beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

5.2. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK